

[Poul H. Møller]

indeholdt en klausul om, at ændringer af budgettet inden for disse 4 år kun kunne ske, såfremt samtlige 5 forligspartnere var enige herom. Man kan godt undre sig over et sådant brud, kort før forhandlingerne om det næste forsvarsforlig skal påbegyndes. Regeringen påtænker måske, trods forsikringer af modsat art her i dag, at hente dette forlig igennem på stemmer fra f.eks. SF og det radikale venstre. I så fald kan man nok også forudse, at næste udspil kunne blive et brud med NATO.

Hertil kommer så pludselig regeringens forslag til NATO om at udskyde afgørelsen vedrørende modernisering af raketvåbnene i Vesteuropa i et halvt år med den motivering, at der i dette tidsrum kan forhandles med Sovjet om, hvad Warszawapagten eventuelt kan give afkald på med hensyn til SS-20 raketter m. m.

Man kan jo godt have sine tvivl om, at denne pludselige kovending alene skyldes socialdemokraternes fredsvilje. Det er mere sandsynligt, at dette er et kompromis, man har måttet gå ind på, tvunget af sin venstrefløj. Det er med andre ord denne fløj, der for øjeblikket bestemmer dansk forsvarspolitik, forhåbentlig kun i dette øjeblik. Der er næppe mange, heller ikke blandt socialdemokraterne, der mener, at lille Danmark, der hidtil ikke har ydet nogen overvældende indsats i alliancen, kan komme i sidste øjeblik med en sådan ændring i sin indstilling og så forvente, at dette modtages varmt og vedtages. Nej, det er kun en stakket frist, regeringen har fået ved dette kompromis, og om ca. 14 dage har vi det resultat, som vi faktisk kender på forhånd, og så må en ny vurdering til.

Heller ikke efter dette kan vi forvente at blive set på med milde øjne af vores forsvarsallierede, de allierede, som vi vil være så afhængige af i en truende situation. Danmarks kreditværdighed er ved at være sat på spil grundet vor kæmpegæld til udlandet. Ønsker regeringen nu også vor forsvarsvilje stillet i tvivl og dermed vor værdighed til medlemskabet af NATO? Der ville nok være nogle, der vil gnide sig i hænderne, hvis Danmark gled ud af denne alliance, men det ville være en ulykke for vort land i denne alvorlige sikkerhedspolitiske situation.

Kristeligt folkeparti vil hilse ethvert fredsi-

ske muligheder for afspænding bør udnyttes, men en ensidig nedrustning baseret på blåøjet optimisme, på drømmerier eller urealistisk ønsketænkning må vi sige nej til.

Kristeligt folkeparti er enig med statsministeren, når han i sin politiske orientering her i tinget den 6. november udtalte, at Danmark ikke i fredstid ønsker atomvåben. En sådan stationering er nok heller ikke strategisk strengt nødvendig i fredstid, men i en truende situation må spørgsmålet nok tages op til nyvurdering.

Vi mener, at Danmark ikke kan køre på fribillet i NATO, vi må yde vor part som en ansvarlig partner. Desværre ser det ud til, at vi også i årene fremover må opretholde et troværdigt forsvarsberedskab, der ikke animerer en eventuel angriber til at tro, at Danmark kan blive et let bytte i lighed med situationen den 9. april 1940. Frihed må man værne om og betale for. Af disse grunde mener vi, at vi ikke kan undslå os for at medvirke til en modernisering af NATOs raketvåben.

Ønsket om et halvt års udsættelse med moderniseringen for at fremme forhandlinger med Sovjet kunne vi i kristeligt folkeparti godt dele, såfremt denne mulighed var realistisk. Præsident Bresnjevs ædelmodige tilbud om tilbagetrækning af 20.000 mand og 1.000 kampvogne, der alligevel skulle udskiftes, kunne ved første indtryk give tanker om en åbning fra Øst, men ved nærmere eftersyn viser dette sig blot at være en narresut. En sådan tilbagetrækning ændrer nemlig i realiteten ikke styrkeforholdet. Da Sovjet har et for dem tilpas stort forspring, og da de nu er i fuld gang med den modernisering af deres raketsystem, som NATO er 3-4 år bag efter, så har de sagtens råd til denne form for ædelmodighed.

Nej, desværre må vi nok se i øjnene, at denne frygtelige terrorbalance endnu en tid må være afgørende for krig og fred. Men vi må på intet tidspunkt affinde os hermed. Vi må udnytte alle muligheder, vi må alle medvirke, skubbe til stormagterne, således at de holder forhandlingsbordet varmt. Selv om der skal mange SALT-forhandlinger og SALT-aftaler i stand, så må dette rustningskapløb standses. Det må nok erkendes, at dette mål ikke er lige om hjørnet, men selv de mindste fremskridt vil såvel kristeligt fol-